

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) XXXIX (33)

Štev. (No.) 19

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

15. maja 1980

TELEVIZIJA – DESPOT DRUŽINE

Od meseca septembra do velikonočnih praznikov so se odigrali zanimivi vsakodnevni prizori na argentinsko-brazilski meji. Marsikateri opazovalec je lahko zasledoval kolone avtomobilov, delge in potrpežljive vrste argentinskih turistov, tekanja, prerivanja, kričanje in hrup. Vsa okolica je bila bolj podobna bosanskemu trgu, kot pa carinskemu uradu. Čemu to gibanje in ta hrup?

Odgovor je enostaven: argentinske družine in privatniki so nekam vdano prenašali vse neprijetnosti, da bi lahko uvozili po znižani ceni aparate za televizijo v barvah.

Pričakovane televizijske barvaste oddaje, ki bodo povzročile upadanje kinopredstav, so nedvomno korak naprej v tehničnem napredku. Mnogo se je spregovorilo in marsikaj zapisalo tudi o posledicah televizije. Kritiki največkrat izražajo negativne misli o tej temi. Imamo pa tudi zagovornike, ki strokovno in utemeljeno poudarjajo konstruktivne učinke televizije.

Med izseljenci v Argentini je dr. Rudolf Hanzelič, v knjigi Družinska vzgoja pod poglavjem Izven družinski vplivi (stran 195), prepričljivo razvil sledeče misli o vplivu tega modernega obveščevalnega sredstva: a) razbija družinsko skupnost, b) opuščajo se mnoge vsakdanje dolžnosti; c) televizija povzroča pasivnost; d) slabi zdravje starejših, zlasti še zdravje mladine; e) kljub vsem svojim negativnim stvarim, ki prevladujejo danes v televiziji, se ta more spremeniti v važen, blagodejen činitelj oddiha, kulture in družinske povezanosti.

Od leta 1923, ko so pričeli prvi poskusi s tem izumom, je sledila kratka a presenetljiva pot novih tehničnih odkritij, o katerih še ni zapisana zadnja beseda. Zato ni izključeno, da bi čez leta lahko sprejemali oddaje iz katerekoli države, kar bi bila neprecenljiva vez, na primer med pripadniki istega naroda razpršenimi po zemeljski obli. Ravno tako bi take vrste komunikacija omilila kulturne meje in razkazovala drugim državam duhovno bogastvo in družbeni napredek. „Tuja kultura“ ne bi bila več tako „tuja“ in marsikateri predsodki bi izumrli.

Napredne države, ki razpolagajo z večjimi možnostmi na polju raziskovanj, pa prihajajo do novih odkritij v medicini, dušeslovju in družboslovju ravno v povezavi s televizijo.

Večina germanskih in saksonskih psihologov je mnenja, da na splošno, množična poročevalna sredstva niso gibal za spremembo naravnih nagnjenj, ampak potrditev in poglobitev prirojenih značilnosti. Ta trditve pa ni prepričevalna — po mnenju Josepha Klapperja — na primer, za naseljenca v novi državi, ako ta nima jasnega in utrjenega stališča glede vrednot v dvokulturnem svetu. V tem slučaju je lahko televizija najučinkovitejši faktor za spremembo mišljenja in zadržanja posameznikov in družin.

Nasilje, ki je večinoma središče ali ozadje televizijskih predstav, vodi otroka ravno v nasprotno prepričanje, kot si ga želi vzgoja. Televizijske oddaje nam predstavljajo svet, v katerem prevladuje nasilje, medtem ko starši in vzgojitelji pripravljajo bodoči svet za demokratične cilje in sredstva.

V nasprotju s splošnim mnenjem so psihologi prepričanja, da podzavestno vplivajo bolj porazno na otroka in mladostnika zvoki, glasba, spregovorjene grožnje in nepričakovani napeti prizori, kot pa slika sama na sebi. Otroci, ki gleda televizijo na skrivaj, ko so starši odsotni, zasleduje z grozo privlačne a strašne prizore. Ker si te temne in težave staršem ne upa povedati, saj bi se s tem izdal, se počuti še bolj osamelega in nezaščitenega. Tukaj so vzroki marsikaterih psiholoških bolezni, nespečnosti in težkih sanj.

Otroci, ki v nežnih letih sploh ne ločijo realnosti od fantazije, so včasih v krogu družine gledavci v prvi vrsti. Niso redki primeri, ko imajo otroci celo

Vsaka romarska pot ima svojo zgodovino. Tako tudi Luján. Pred tristo-petdesetimi leti je po široki in neobljudeni pampi potovala karavana vozov z volovsko vprego. Na njej so peljali dva kipea Brezmadežne in Tolažnice v provinco Santiago del Estero, kjer ju je čakal lastnik. Ko pridejo do lujanske vasice, se voz z Brezmadežno ne premakne več. Po več poskusih doženejo, da hoče Marija tam ostati. Ščasoma je božja pot privabljala vedno več romarjev in tako rasla cerkev, danes mogočna gotška bazilika. Če Lurd in Fatima pritegneta vernike iz vse Evrope, Luján privabi ljudstvo iz vse Amerike, posebno iz sosednih držav.

Vendar je ena razlika: Marija v Lujanu ne izproša vidnih čudežev, ni v mestu zdravilišče ne preiskovalnih komisij. Veliko več je podeljenih onih milosti, nevidnih očesu, ko se zbere okoli njene podobe množica iz najrazličnejših ljudskih plasti in jo prosi za edinstvo naroda, mir in vero. Odobritev takih priprošenj ni mogoče preveriti s komisijami, le z opazovanjem poteka dogodkov. In moremo reči, da tudi argentinskega naroda Marija ni zapustila.

Za Slovence je zgodovina Lujana malo bližja. Najboljše opiše nastanek naših romanj msgr. Janez Hladnik: „Množice romajo tja (v Luján) vse dni in tudi Slovenci so romali že prej, le da so bili priključeni na hrvaško romanje. Leta 1936 je pa naša skupnost narasla že toliko, da smo lahko tvegali lastno romanje. Preskrbel sem romarski vlak in razprodali smo 600 vozniških listkov... Slovenski mešani pevski zbor, primerno pomnožen za to priložnost, je povzdignil svojo slovesnost. Ne le povodja Ciril Jekše, ki že dolgo ni igral na orglah in v Argentini še nikdar v tako veliki cerkvi, je užival ob tem mogočnim petjem, temveč tudi jaz in mi vsi smo bili ponosni na našo pesem.

Sveto mašo je daroval G. Kastelic, pridigo pa je imel g. Doktorič. Silno je dvignil svoj glas in vsi smo veselo čutili, da smo pred Bogom in Marijo prav tako veliki kot največji narodi, čeprav nas je zelo malo po številu.

Za to priložnost sem izdal posebno romarsko knjižico, ki je imela vse pesmice in mašne molitve ter je ostala potem vsem našim ljudem kot spomin ne le na romanje, temveč tudi kot molitvena knjižica.

Navdušeni smo se vrnili s sklepom, da bomo to romanje vsako leto ponovili. In smo ga vse do leta 1945, ko smo imeli nevspešnost z urugvajskimi romarji in njihovim nadškofom Arragone, kajti cerkveno predstojništvo nam je odvzelo mašo in rezervirani prostor zaradi urugvajskih romarjev...

Šele leta 1948 smo spet poromali v Luján in sedaj se tja vrše veličastna slovenska romanja vsako leto drugo nedeljo v maju. Na častnem mestu kraljuje v baziliki tudi podoba brezjanske Marije in tudi slovenska zastava je

prednost pri izbiri televizijskega programa.

Dušeslovec Himmelweit, je po dolgih letih študijev prišel do zaključka, da se le izvrstno vzgojen otrok lahko znebi štirih negativnih posledic televizije:

a) posnemanje napačnih junakov, po katerih mladostnik usmerja življenje; b) izguba iniciative; c) opešanje domišljije (Kje so študenti, pesniki in pisatelji?); d) pomnožitev agresivnosti.

Na splošno je televizija oddaljila ljudi od branja, a predvsem od preprostega, morda celo plehkega branja. Zato je pravilna trditev Friedmanna, da so osebe, ki so kulturno na visoki stopnji, poglabljale zanimanje za resno in leposlovno branje.

Policijski zaključki v Angliji, Kanadi, Nemčiji in ZDA potrjujejo, da si je 10% zločincev izbralo kriminalno življenje po zgledih v televiziji; na

našla mesto v Marijini kapelici.“ (Od Triglava do Andov, str. 168)

Viri iz časov naselitve tretjega vala pa nam omenjajo še bližje dogodke. Da je leta 1948 romala četrtnina novih naseljencev (Duh. življ.) Vodil jih je msgr. Hladnik, maševal je msgr. Orehar, popoldansko pridigo imel svetnik Košmerlj (Sv. Sl.). Slike nam kažejo procesije v strogem redu, uniformiranost in mnogo narodnih noš. Več let so bili še pravi katoliški shodi ali ogled kakšnega verskega filma. V začetku smo prihajali s posebnim vlakom, kasneje z množico omnibusov. Dolga vrsta romarjev se je med molitvijo in pesmijo vila od železniške postaje do bazilike.

Časi se spreminjajo, z njimi navede. Omnibuse je nadomestila množica osebnih avtomobilov, vedno več je slovenskih gostov po restavracijah. Postali smo bolj prosti, nič več v strogih ravnih vrstah po štiri, opustili uniforme. Tudi shodi so prešli, največ zaradi velikega števila drugih obiskovavcev. Ostalo pa je bistveno: počastitev Marije in molitev v zahvalo in priprošnjo.

LETOŠNJE ROMANJE

Tristopetdesetletnica obstoja Lujana je privabila argentinske škofove prvega maja. Med zasedanjem škofovske konference, je čez 70 škofov, 374 duhovnikov in 84 semeniščnikov romalo, da prosijo Marijo za mir, domovino, in v zahvalo ob tej obletnici. Romanju je načeljeval predsednik konference kardinal Primatesta.

V nedeljo, 4. maja so romali policaji. Z njimi je šel glavni štab, vodil pa njihov glavni kurat, naš rojak g. Jože Guštin.

Naslednjo nedeljo, 11. maja, je Luján postal slovenski. Pred začetkom maše se je že po vsem trgu razlivala naša govornica. Dan je bil oblačen in soparen. Le dež more pokvariti romanje in tega, hvala Bogu, ni bilo. Nas pa je bilo kot vsako leto, ogromno (kaj bi šele bilo, če bi vsi prišli!)

Z „Bodi nam pozdravljena“ je uradno začelo romanje, prireditvev na katero se zbere največje število rojakov. Iz vseh krajev Velikega Buenos Airesa, celo iz okolice Rosaria, „stari“ in „novi“ naseljenci, mlajši in starejši, izobraženi in neštudirani, pridejo na božjo pot, kjer vsi skupaj, brez razlike, molijo v skupne ali osebne namene. K oltarju je pristopil msgr. Anton Orehar v družbi asistenta Jožeta Repovža in številnih ministrantov.

Liturgijo besede sta prebrala učiteljica Mija Markež in lic. Marjan Schiffrer. Mašnik pa je v pridigi položil važnost na udeležitev sv. maše. To je glavno sredstvo, da uredimo življenje tako, da bo ostal Jezus z nami. „To delajte v moj spomin“, so bile Njegove besede.

Sv. maša naj bo osrednja točka romanja. Kakšna slavnost in veselje, ko

ženske ima televizija še večji vpliv ker doseže navedeni odstotek kar 25%.

Televizijske oddaje se predvsem obračajo na žensko publiko, kateri počasi in vztrajno nudijo vzorec „moderne potrošniške družine“.

Za Argentino so pomembni zaključki tukajšnjega sociologa Viktorja Iturraldeja, o vplivu televizije na buenosairsko okolje: a) televizija je negativno ali pozitivno spremenila družinsko narodno lestvico vrednot; b) prevzeli smo nov in površen način govorenja; c) spreminjamo urnike družinskih in družabnih obveznosti (ali celo povzroča odsotnosti); d) podzavestno in hoteno smo spremenili zdržanje do otrok; d) otroške in folklorne pesmi smo nadomestili s praznimi reklamnimi popevkami; e) vodi nas v nov svet, ki je le površno in navidezno pobarvan z duhovnostjo in kulturo.

K. Či.

Slovensko romanje v Luján

pride papež med ljudi; te dni ravno obiskuje Afriko. In papež je le božji namestnik na zemlji. Pri maši pa pride Jezus osebno med vernike. Pogled v zgodovino nam kaže kako je slovenski človek vedno jemal moči iz sv. maše. Hudo je bilo ob nemški okupaciji, ko je oblast odpeljala duhovnike; skrivni obiski teh so ljudem delili uteho tudi z maševanjem. V begunskih taboriščih je zopet maša utrjevala upanje v boljše čase. Zato se ne smemo oddaljiti. Paziti moramo, da ne opuščamo nedeljske maše. Imeti spoštovanje do nje. Potom tega sredstva moremo ostati v Marijini ljubezni, da enkrat pridemo k Bogu.

Maša je potekala v zbranosti, ki jo dopušča stalno kroženje po baziliki nepretrganega toka romarjev. Notranje vzdušje romanja moremo soditi le po dolgih vrstah pred spovednicami in po številu obhajancev. Deljenje je trajalo precej časa, čeprav so delivci bili tudi v obeh stranskih ladjah.

Po maši so se romarji porazgubili po mestu in se založili z materialno hrano. Poleg kosila je vedno še čas za pogovor z znanci, ki se le ob takih večjih snidenjih vidijo.

POPOLDANSKA POBOŽNOST

Letos v Argentini obhajamo Marijansko leto. Ker zaradi tega pride več organiziranih romarjev, je lujanski župnik ukazal, naj pohitimo z našo popoldansko pobožnostjo. Zato je bil opoldanski odmor malo krajši.

Sedaj je pripravila vzdušje „Spet kliče nas venčani maj“. V kratki pridigi je župnik Miro Mazora spletal hvalepospev Mariji iz citatov iz Marijinih pesmi ter pesniških prispodob, med katere je vpletel srečo, da moremo najti pot do nebeške Matere, kljub hrupu tega sveta. Srečen dogodek, da preko vseh ovir pridemo k skupni materi v Luján.

Sledila je procesija okoli trga. Za križem in argentinsko, slovensko in papeško zastavo so se v lepem redu uvrstili otroci, možje in fanteje, narodne noše, duhovščina ter žene in dekleta. Spremljale so jih podobe lujanske, brezjanske in svetogorske Matere Božje.

Dr. Tine Debeljak

NEKAJ POGLEDOV Z NAŠE PERSPEKTIVE NA JOSIPA BROZA-TITA

Tako Kardelju kot Füsturu je bila ta marksistična teorija o narodnosti in revolucionarnosti pred nacionalizmom. Zato se niso uprli nastanku vojske: podpirali so nemško-sovjetski pakt, šli v jugosl. armado, da jo odnotraj ven razrušijo, v ječi Mitrovici so se zato vezali „z ustaši“ in ob zlomu so dali navodila za vstop v ustaške in nacistične upravne službe... vse do 22. junija 1941. Tedaj šele so se združili, ko je šlo za neko drugo domovino, socialno, ne krvno. Vse take izdaje so bile resnično „odpadništvo od naroda“, največja pa je bila ta, da so „zaradi koristi drugih vrgli svoj narod v največjo stisko in škodo v zgodovini. Kdo je torej — izdajavec!? Tisti, ki je odgovoril na župančičevo pesniško vprašanje: „Narod, boš sebi zvest?“, s tem, da se je uprl neslovenski Füsturovi odpadniški miselnosti in nesmiselnemu tveganju bodoče krvave usodnosti, ki bi se ji bilo mogoče odtegniti ali jo vsaj omiliti; ali tisti, ki je pahnul domovino na Stalinov poziv — edini v Evropi! — v kri revolucije?!

In ko so začeli svoj „osvobodilni boj“, so nenehno sodelovali s sovražnikom, na pr. z zasedbenimi oblastmi. Črne bukve hranijo dovolj dokazov tega sodelovanja, kolaboracionizma, ki je segal tako daleč, da so vodilni funkcionarji okupatorskim oficirjem podtikali tudi svoje žene, če je to koristilo revoluciji; da Italijani niso pri

Vzdušje spet ni bilo najboljšje, ker zvočne naprave niso prav delovale. Zato so posamezne skupine zase molile rožni venec. Ko so se pa vsi vrnili v cerkev, je notranja sila izbruhnila v glasno molitev in petje litanij. Duhovniki so obstopili glavni oltar in pred izpostavljenim Rešnjim Telesom molili skupaj z ljudstvom. Po blagoslovu pa je množica ob slovesu zapela našo najljubšo, „Marija skozi življenje“, to pot kar tri kitice.

Ob koncu še nekaj iz splošnega opazovanja.

Mnogo otrok je bilo videti. Razveseljiva ugotovitev! Lepi spomini se vtišnejo otroku ob takih prilikah in tisti, ki smo že preživeli otroška leta, se radi spominjamo romanj „iz tistih časov“. — Kar se tiče narodnih noš, se dogodki ponavljajo: veliko otrok, deklet in žena, pa malo fantov (čeprav smo jih letos videli nekaj več). Smo res tako navezani na reko in igre, da ne žrtvujemo tistih borih dvajset minut pred pridigo, da se preoblečemo? Škoda res, da moških narodnih noš ni v spodobnem številu.

Isto velja za procesijo. Opazimo zelo dolgo vrsto mož in fantov; a kaj ko je romarie trikrat toliko. Naš rod ni izjema v naravi, sorazmerje je kot povsod 50:50. Kje sta torej še oni dve tretjini?... — Petje pri maši je živo nasprotje s popoldanskim. Ko pri maši človek posluša petje brez zanosa, se vpraša marsikaj. Nas je sram? Je toliko tuje pri maši, da nismo sproščeni? Smo še zaspali? Ne znamo več besediti? In vsa ta vprašanja odpadejo brez odgovora, ko prisostvuujemo litanijam. Mogočno, večglasno, petje, ki prihaja iz srca, se dviga k Mariji in Jezusu. Mislim bi, da sta dve različni skupini Slovencev-romarjev. Pa nista. Ne najdem razlage ne razlogov.

V tem poročilu bravec najde bolj zunanje dogajanje, dogodke vidne očesnim organom. Važnejši so dogodki, ki se porajajo v duši romarjev, notranji občutki. Teh ni mogoče opisati; vsaj jaz ne. Te je mogoče občutiti, ko si v cerkvi, sredi rojakov, ali v procesiji skupaj z znancem ali neznancem, med narodnimi nošami ali duhovščino. Te je mogoče razbrati le z obraza tistih, ki srčno čakajo vsako leto, da pridejo k Mariji v Luján.

GB

(11)

BELI OČE NA ČRNEM KONTINENTU

PAPEŽ ZAKLJUČIL POTOVANJE PO AFRIKI

Sredi slavlja, veselja in vzpodbujanja, je Janez Pavel II. nadaljeval svoje romanje po afriškem kontinentu. Potem, ko je zapustil Zaire, je na kratko obiskal Kongo. Edino marksistično državo tega potovanja. Tam je glasno povedal, da bo ob preganjanjih in težavah Cerkev vedno jasno zahtevala spoštovanje za pravico svobode vesti.

Od tam je poletel v Kenijo, in težko je popisati neverjetno navdušenje, ki ga je spremljalo povsod. Povsod je tudi sveti oče imel bodrilno besedo, vzpodbujal k vztrajnosti v veri in svaril pred zunanjimi negativnimi vplivi.

„Janez Pavel II., ljubimo te“, so mu vpili na zborovanju kenijski študentje. A papež ni prisostvoval le zborovanjem. Večkrat se je izven načrta podal na robove mest in tam obiskal, tolažil in govoril najrevnejšim in zapuščenim, ki so tako imeli priliko videti in spoznati v njem pravega očeta.

V Keniji je izbral priliko, da je govoril o obveznosti političnega udejstvovanja laikov. Storil je to ob priliki, ko je pohvalno omenjal umrlega predsednika in ustanovitelja države, Joma Kenyatta, vodja naroda mau-mau. „Politično življenje je važen izziv za katoličane“, je poudarjal. „Kristjan ne le da ne sme izkoriščati druge, temveč mora tudi pozitivno delovati za vzpostavitev pravičnih zakonov in struktur, za pospeševanje človekovih vrednot.“

V Gani je papež svaril afriške narode, naj se ne pustijo izkoriščati, naj

ne dopuščajo, da bi drugi zatrl njih kulturo v lasten gospodarski ali politični prid. Tu je tudi s helikopterjem poletel iz glavnega mesta v 300 km oddaljeno mesto Kumasi, v sruču afriške džungle. Tam živi narod Ashanti, ki sicer ni večinsko krščanski, a vsi so drveli skupaj, da bi videli papeža. Prihiti so celo iz sosednjega Toga in Benina. Tako se je zbralo skoraj milijon ljudi, trikrat več kot je vsega prebivalstva Kumasi. Ljudje so stali po cesti, na strehah, po drevesih; vse je prišlo prav, da so pozdravili belega očeta, ki tako ljubi črne sinove.

V tej državi se je papež tudi sestal z vodjem anglikanske Cerkve, kanterburyskim nadškofom Robertom Runciem, ki je prav tako porotal v Afriko. Skupno sta sklenila, da bosta obe verstvi sodelovali za boljše življenje v Afriki in za zblizanje v duhu ekumenizma.

Papež je nato obiskal še Gornji Volta in pa Slonokoščeno obalo, kjer je zlasti ponovno svaril pred materializmom in svaril Afričane, naj odklanjajo tuje modele, ki jim jih nudi pokvarjena zahodna družba.

Sveti oče se je od tam vrnil v Vatikan. Za njim pa je v Afriki ostalo milijone src, teh, ki že poznajo in ljubijo Kristusa, in onih, ki ga še niso spoznali, pa jim ga je tako izredno približala bela postava njegovega namestnika. Iz črnega kontinenta se dviga molitev, in papež si od tam obeta verskega preroda, ki ga tudi zahodna civilizacija tako potrebuje.

Salvador: med ognjem in mečem

Dolge mesece že traja križev pot salvadorskega naroda. Napadi levičarskih gverilskih organizacij, razsajanje desnice in spopadi med demonstranti in varnostnimi organi so vsakdanji kruh te nesrečne države. V teh spopadih in rabukah je padlo na stotine ljudi, ubiti so bili visoki vladni in vojaški zastopniki, salvadorski nadškof, nekateri duhovniki, delavci, kmetje in aktivisti.

Zadnje čase je revolucionarna vlada napela vse sile, da bi po eni strani uvedla vsaj relativen red, po drugi strani pa pospešila izvajanje raznih gospodarskih in socialnih reform, ki bi omilile težak položaj naroda. Junto sestavljajo predstavniki vojske in tudi krščanske demokratične stranke.

Pretekli teden je prišlo do ponesrečenega vojaškega puča. Skupina desničarskih oficirjev je hotela strmo-

glaviti vlado in uvesti ostrejši sistem. Puč se je izjalovil, a njegove posledice so težke in v mnogih ozirih še nepredvidene. Deset upornih oficirjev je bilo aretiranih, in zlasti civilni člani junte so zahtevali, naj jih sodi vojaško sodišče. Krščanska demokracija je celo zagrozila, da bo zapustila vlado, ako krivci ne bodo kaznovani.

To je v vojski povzročilo nezadovoljstvo. Kot posledica tega je bil s strani oboroženih sil odstavljen polkovnik Majano (ki bi baje pristal na sodbo upornikov) in na vrhovno poveljstvo vojske postavljen polkovnik Jaime Abdul Gutiérrez, tudi član vladajoče junte. Kakšna bo politična bodočnost junte, vlade in države, je težko ugotoviti. Salvador se nahaja med revolucijo in vojaškimi interesi; med ognjem in mečem.

NEKAJ POGLEDOV...

(Nad. s 1. str.)

revolucije v Evropi, katerim naj prispejo na pomoč zavezniški; angleški pa, naj pridejo zavezniške čete v Evropi prej, nato pa naj jim takoj prisrčno v pomoč evropske čete (T. Higgins, W. Churchill y el segundo frente, 96) L. 1942 je Stalin začel pritiskati na zavezniške, naj se odpro drugo fronto, ki so jo obetali za l. 1942-43. Churchill se je od vsega začetka navduševal za odprte fronte na Balkanu, kar je pri njem dobivalo vedno jasnejše oblike: ali od strani Italije skozi ljubljanska vrata, od Istre ali z dalmatinske obale, tudi iz Grčije in celo iz Turčije. Ta ideja, da bi se zavezniška vojska na balkanskem področju srečala z vojsko v Grčiji in potem udarila na Dunaj in tako osvobodila za zahodne zavezniške vso Vzhodno Evropo, je bila v Churchillu vedno prisotna, celo še spomladi 1945, čeprav se je že v Teheranu moral vdati Stalinu in Rooseveltu. Stalin je načelno odklanjal invazijo na Balkan, prav tako seveda Tito. Toda o Titu se je motil Hitler, ko je 16. februarja pisal Mussoliniju: „Duce!, če se kjerkoli na Balkanu izvrši zavezniško izkrcanje... komunisti, četniki in druge skupine odpora (med te so seveda spadale slovenske Vaške straže — moja op.) se bodo ti takoj združili in pomagali našim nasprotnikom pri napadu na nemške in laške čete. Kar mi je pri srcu najbolj zoprno je to, da — čeprav smo z orožjem osvojili to cono, lokalne (italijanske) oblasti jemljejo v zaščito formiranje oboroženih organizacij, ki so pripravljene naperiti orožje proti nam, kakor hitro bo prišla priložnost... Iz teh ljudi diha sovraštvo ne samo proti Nemčiji, temveč tudi Italiji... in predstavljajo

nevarnost, da nam skočijo v hrbet pri anglo-ameriškem izkrcanju na Balkanu.“

To pismo Hitlerjevo najbolj jasno izraža ne-kolaboracionizem Vaških straž, čeprav so nosile uradno ime MVAC (Milizia Volontaria Anticomunista). In Duce je odgovoril: „Smo popolnoma edini v vseh stvarih. Vsi ti sovražniki Osi bi bili pripravljeni ob morebitnem izkrcanju zaveznikov zvezati se z njimi in postati naši nasprotniki, kar bi nas spravilo v zelo težek položaj...“ (Al. A. Raus, Hitler y Mussolini). Torej tudi Mussolini je vedel, kakšni so ti „zavezniški“, ti stražniki naših vasi in življenj, ki so od njega jemali orožje za svojo preživitev komunističnega napadanja.

Komaj mesec dni pozneje (11. marca 1943) so se javili pri nemški komandi v Gornjem Vakufu trije odposlanci partizanske vojske s Titovimi pooblastili, da sklenejo nenapadalno pogodbo med Nemci in Titom oz. partizani. (O tem sestanku je na podlagi nemških virov poročal Walter Hagen (psevdonom za nekega Hoesta) v veliki 265 strani obširni knjigi Die geheime Front (Skrta fronta, 1950). O tem odkritju je bilo v naših listih poročano že tedaj, toda v zadnjem času sta izšli dve knjigi, ki sta prinesli v to zadevo veliko jasnost, namreč Djilasov opis Vojnih let (Wartime), in razprava ameriškega Walterja R. Roberta „Tito, Mihailovich and the Allies“ (1974). Djilas priznava, da je bil osebno v delegaciji, druga dva neznanca pa sta bila generala V. Belebit in Koča Popović. Že na podlagi tega priznanja piše Roberts, član ameriške delegacije in l. 1960-66 ameriški poslanik v Beogradu o tem zelo važnem dokumentu o kolaboraciji Nemcev in Titom takole: (v povzetku po Kleine Zeitung 5. septembra 1974, C. C. Ströhm) 11. marca 1943 so prišli v

MEDNARODNI TEDEN

BRAZILSKI kovinski delavci so dvignili stavko potem, ko se skozi 41 dni niso udeležili dela. A povratek v industrijske obrate je združen z namenom „odpornega“ dela in sabotaže. Istočasno, ko so delavci na zborovanju v katedrali sv. Bernarda v Sao Paulo sklenili povratek v tovarne, je bil aretiran zadnji član vodilnega kroga sindikalistov, Osmar Mendonça, ki je trenutek prej delavce pozval, naj končajo stavko.

V GRČIJI je nastopila nova vlada, katero vodi ministrski predsednik Georgios Rallis. Ta je izjavil, da se bo Grčija vrnila v sklop atlantske obrambne pogodbe, da pa bo doma ohranjela primerno ravnovesje med levico in desnico.

EGIPTOVSKA VLADA je v celoti odstopila. Tako je Sadat sedaj poverjen, da preusmeri sestavo in delo nove, ki naj državo vodi v tej dobi polni gospodarskih težav in političnih zaprek. Te zadnje zlasti zaradi nesporazumov v dialogu z Izraelci.

SOVJETSKA OFENZIVA v vzhodnih predelih Afganistana je izredno ostrina in kruta. Težki oklopniki in topniški helikopterji so naravnost zbrisali s površine zemlje več vasi. Po poročilih upornih Afgancev je bilo nad tisoč mrtvih, večina teh civilnega prebivalstva.

Kubanci bežijo ali jih podijo?

Odkar je Castro odprl meje in objavil, da pušča svoboden odhod, je tisoče in tisoče Kubancev zapustilo državo. Največ se jih zadnje tedne namena, z raznimi ladjami in ladjicami čez morje v ZDA. Zadnje statistike povedo, da je tja pribežalo že nad 36.000 Kubancev, in dotok se še nadaljuje.

Kar je zanimivo je to, da se vedno pogosteje in to med samimi Kubanci, pojavljajo glasovi, da Castro namenoma pošilja, naravnost podi v ZDA tudi vrsto domačih kriminalcev. Kubanska vlada da je enostavno odprla zapore in izgnala na morje navadne kriminalce. Kakih dvajset odstotkov v ZDA pribeglih Kubancev, naj bi bili navadni priporočniki, ne pa politični. Teh Castro ne izpušča.

Do neke mere je ta ugotovitev morda resnična. A vprašanje je, koliko ni nad tem tudi izmišljenega. Castra gotovo moti, saj kvari njegov prestiž, da toliko tisočev ljudi beži iz Kube. Kaj bolj enostavno kot to, da jih proglasi za zločince? Vse je mogoče na tem božjem svetu, saj je poln ljudi...

Gornji Vakuf pri Sarajevu trije odposlanci Tita, namreč Koča Popović in dva pod psevdonomom dr. Petrovič in Miloš Marković. Ta dva zadnja odkriva Djilas: sta V. Velebit in on, Djilas. Torej tri velike osebnosti iz Titove najbližje okolice: Velebit, sin hrvaškega generala, pri katerem je Tito živel, de incognito v Zagrebu; Popović, sin beograjskega milijonarja, surrealistični pesnik in poznejši general in zunanji minister M. Djilas, Črnogorec, Titov propagandist in njegov namestnik, poznejši disident (in moj dobri znanec). Sprejel jih je Benignus Dippold, komandir 717. pešadijske divizije. Ti odposlanci so poudarjali, da nimajo nobenega vzroka vojskovati se z nemškimi vojaki, žele pa veliko bolj, boriti se s četniki. Tudi, da so zategadelj proti orientaciji k sovjetski propagandi, ker jim ta brani imeti kakršenkoli stik z Angleži. Oni bi se borili proti Angležem, če bi se izkrcali v Jugoslaviji. Nimajo pa nobenega interesa kapitulirati, pač pa da bi si hoteli jasno ugotoviti „medsebojna interesna področja“. Ta pogovor je bil protokoliran v nemščini, na kar so vsi tudi podpisali dokument o tem, ki so ga titovski odposlanci pustili v nemškem štabu (podpisani so s praviim imenom in psevdonomom: Marković-Djilas, Petrovič-Velebit in Koča Popović). V tem dokumentu predlagajo odposlanci tudi nadaljnjo izmenjavanje ujetnikov ter priznanje od strani nemške vojske partizane za redno vojsko. Še več: predlagajo tudi nemški vojski medsebojno premirje. Odposlanci so tudi pismeno potrdili, da je glavni sovražnik partizanov — četniki.

IZ ŽIVLJENJA IN DOGAJANJA V ARGENTINI

Dva dogodka sta posebej pritegnila pozornost opazovalcev argentinskega življenja tega tedna. Prvi izmed teh je obisk brazilskega predsednika. V trenutku, ko pišemo te vrstice, se Buenos Aires pripravlja na sprejem visokega gosta.

General Joao Baptista Figueiredo se bo mudil nekaj dni v argentinski prestolnici in s predsednikom Videlo podpisal deset medsebojnih dogovorov. V teh dogovorih bo postavljen temelj za vse nadaljnje sodelovanje med obema velikanoma Južne Amerike. Važnost teh pogodb ni le v njih predmetu, temveč v dejstvu, da se s tem praktično konča več kot stoletna neprijaznost in tekmovanje za nadvlado med Argentino in Brazilom.

S tem obiskom bo pokopana „hipoteza nenehnega konflikta“, je zagotovil argentinski poslanik v Brazilu in tako izrazil upe in pričakovanje vlad tako v Buenos Airesu kot v Braziliji. In res je ta obrat skoraj neverjeten, če pomislimo, kolikšne težave so obstajale med obema državama še do pred kratkim. Težki problemi glede elektrarn na reki Parana, ko se je celo govorilo o oboroževalni tekmi „za vsak slučaj“.

Sprememba v razmerah med Argentino in Brazilom se je pričela izvajati pravzaprav, ko je v sosednji državi prišel na predsedniško mesto general Figueiredo. Argentina je bila vedno pripravljena na dialog in sodelovanje, ne tako Brazil. Figueiredo je pred leti dalj časa živel v Argentini in ima do naše države kaj prijateljska čutenja. Ta bodo sedaj obrodila obilne sadove, saj si tu in tam mnogo obetajo od novega razmerja.

Posebno važna bo pogodba o sodelovanju na atomskem področju, ko bo enkrat za vselej pregnan strah tekme za atomsko bombo. Sedaj jo bosta lahko imeli obe državi, čeprav je namen ene in druge porabljati jedrno tehnologijo le za mirovne namene.

Ko že govorimo o atomski energiji, povejmo, da so te dni podpisali pogodbo med argentinsko jedrno komisijo in nemško tvrdko KWU, na podlagi katere bodo Nemci zgradili tretjo argentinsko jedrno elektrocentralo, in sicer Atucha II. Prva že deluje (Atucha I), drugo v Embalse, Córdoba, gradijo Kanadčani. S tem je bila končana precej dolgovazna polemika, ko so Nemci od Argentine zahtevali raznovrstna zagotovila, da država ne bo uporabljala

Gverila ni izginila

Pretekli teden so v Čilu doživeli velik pobeg zapornikov v Puente de Talcahuano. Tam je bil zaprt eden najvažnejših preživelih članov čilskega gverilskega gibanja MIR (Gibanje revolucionarne levice).

Pobeg je bil pripravljen od zunaj. Člani gverilske skupine, ki so na svobodo, so vso stvar dobro organizirani, in Guillermo Atlas Romero Bello je ušel, za njim pa seveda tudi vrsta navadnih kriminalcev.

Poleg tega so varnostni organi odkrili v Aguas Claras, južno od prestolnice, pravo šolo za gverilce, aretirali odgovorne in zajeli mnogo prevratnega gradiva.

Vse to opozarja vlade in javnost, da gverila, tudi v državah, v katerih je bila premagana, ni dokončno pregnana. Gverila nikdar ne more biti uničena dokončno, saj nima določenega roka za uspeh ali poraz. Ima le cilje, in v njih dosego se povrača v boj, kadar so prilike ugodne. Tega se je treba zavedati. Hudi časi se lahko vrnejo; v Čilu, v Urugvaj, v Argentini, Evropi, ali kjer koli.

namške jedrne tehnologije za morebitne vojaške namene.

Drug važen dogodek tega tedna je doživel manj odmeva v javnosti. To je bil sklep argentinske vlade, da ne bo poslala delavskih zastopnikov na zasedanje Mednarodne organizacije za delo v Ženevi. Ko so sindikalisti volili glede delegacije, ki naj jo pošljejo v Ženevo, je prišlo do velikih notranjih razprtij. Nazadnje se je sestavila delegacija, v kateri so bili zastopniki ene same veje sindikalizma, pa še od teh sta potem dva odstopila. Kot posledica tega, je vlada enostavno ukinila potovanje, in na zasedanju bo Argentino verjetno zastopal le stalni delegat.

Važnost tega dogodka seveda ni le v sestavi ali razpustu delegacije v Ženevo. Mnogo bolj važno je dejstvo, da se je enotnost argentinskega sindikalizma znova razblinila, kot megla v jesenskem soncu. Dejansko je ta dogodek predstavljal dokončni razhod CUTA-e. Kajti eden predpogovor za nadaljnje delovanje tega vodstva (CUTA — Enotno vodstvo argentinskih delavcev) je bila sestavitev in izvedba „delovnega načrta“. To naj bi bil plan nastopa proti vladi v prid sindikalnih interesov. Namen je bil doseči odpravo ali omilitve zakona delavskih organizacij, preprečiti zakon socialnega skrbstva in doseči nekaj zboljšanja v položaju delavcev.

CUTA-o so sestavljali sindikalisti, ki so bili pred tem v dveh velikih vajah. Imenovali so se CNT (Narodno delavsko vodstvo) in pa „Skupina 25“. Ker sedaj niso mogli priti do enotnega nastopa, je tudi CUTA postala brez smisla. Mnogi sindikalisti so kar javno izrazili svoj dvom, da bi sploh še mogla obstajati naprej. Nameni, interesi in položaj raznih sindikatov, in zlasti njih taktično-politična usmeritev (čeprav so skoraj vsi peronisti) je tako različna, da je nemogoče misliti na enotno nastopanje. To je za mnoge opazovalce tudi prispodoba celotnega peronističnega gibanja, ki je, po smrti ustanovitelja in vodje, nemočen enotnega nastopa. To bo tudi najhujši nasprotnik morebitnih bodočih peronističnih uspehov.

Poglejmo sedaj na hitro še nekaj drugih dogodkov zadnjih dni. Najprej vladni namen, da se Argentina ne udeležijo moskovskih olimpijskih iger. Vlada je sicer le „priporočila“ olimpijskemu komiteju, naj ne pošlje svojega zastopstva v Moskvo. Ni prepovedala udeležbe. A, kakor so pikro pripomnile nekatere osebnosti olimpijskega komiteja, je to pravzaprav isto. Brez vladne podpore (t. j. brez vladnega denarja) ni moči niti sestaviti delegacije, kaj šele plačati jim vozovnice in stroške udeležbe. Argentine ne bo v Moskvi, ko bodo tam te nekoliko uvele igre.

Poplave v provinci Buenos Aires povzročajo nove težave. V nekaterih okrajih se je položaj izboljšal, a v drugih, kamor vode deró iz višje stoječih predelov, se stanje sedaj še poslabšuje. Ogromne količine voda se je steklo tudi v reko Salado, ki je neverjetno narasla in sedaj grozi s poplavamami ob njej ležečim okrajem. Vladne statistike tudi beležijo nove žrtve in smrtni primeri že dosega štiri desetine.

Kar se tiče draginje, je bila objavljena vladna statistika za porast cen v mesecu aprilu. Inflacija je dosegla 6,2% kar je nekoliko več kot marca, pa seveda še vedno v meji predvidenega porasta. V prvih štirih mesecih letošnjega leta je draginja dosegla 26,8%, v zadnjih dvanajstih mesecih, od aprila 1979 do danes, pa so cene poskočile za 117,7%. Če bo šlo tako naprej, brez nepredvidenih zaprek, bomo leto prvič po dolgih letih, vendar imeli inflacijo s pod 100 odstotkov. Bog daj.

Elogios de más

En la última edición de la revista “Esquív” de Buenos Aires, y con la firma de M. C., se publica el siguiente comentario:

Los elogios que cosechara Tito entre los mandatarios de las naciones no-comunistas demuestra hasta qué punto los occidentales somos mucho más generosos (e ingenuos) que nuestros adversarios. Hasta el Presidente Videla, tan prudente siempre, exaltó con superlativos la figura del líder comunista desaparecido, calificando su muerte como “pérdida irreparable”. Además de las condecoraciones presidenciales, también nuestro Canciller rindió calido tributo al extinto. Pero tampoco fue suficiente y se delegó al ministro de Justicia para que represente al gobierno argentino en los funerales.

Habida cuenta de la personalidad de Tito, cuyo paso por nuestra patria se registra en las crónicas policiales, ya que fue atracador de bancos y salvó por un pelo la vida de los pelotones de fusilamiento del Ejército argentino, parecen demasiados elogios.

No podemos olvidar muy fácil que Tito participó en la guerra civil española, asesinando “curas” y quemando templos. Que todavía está fresco el recuerdo del desastre causado entre argentinos por otros guerrilleros tan marxistas como Tito. ¿No hay una contradicción entre el hecho de que a los subversivos argentinos los borremos del mapa y a los extranjeros les ofrezcamos incienso? Está bien que lo cortés no quita lo valiente, pero creo que en este caso se nos fue la mano.

Novice iz Slovenije

MARIBOR — Na šestem pevskem tekmovanju najboljših slovenskih zborov „Naša pesem 80“ je nastopilo 28 ženskih, moških in mešanih zborov. Tekmovanje je bilo od 11. do 13. aprila. Vsak tekmujoči zbor je zapel tri pesmi, med njimi obvezno skladbo Marijana Lipovška „Sveti Stefan“ za mešane zборе, Vilka Ukmarja „Kjer tih je dol“ je bila obvezna za ženske zборе in Pavla Šivica „Zimski počitek“ za moške. Zlate plakete so prejeli mešani zbori: Consortium musicum, ki ga vodi Mirko Cuderman, iz Ljubljane — pred dvema letoma je bil prvič „zlat“, ter akademski komorni zbor iz Kranja in zbor „Obala“ iz Kopra. Srebrne plakete pa so prejeli moški zbor „Vres“ s Prevalj, moški zbor „Srečko Kosovel“ iz Ajdovščine, učiteljski zbor „Emil Adamič“ iz Ljubljane, mešani zbor „Angel Besednjak“ iz Maribora, mešani zbor „Franc Prešeren“ iz Celja, moški zbor „Fužinar“ z Raven, Komorni zbor iz Celja in moški zbor „Slava Klavara“ iz Maribora.

LJUBLJANA — Simfonični orkester Slovenske filharmonije in komorni zbor RTV Ljubljana sta pripravila pod taktirko Marko Muniha in s solisti Olgo Gracelj, sopranistko, basistom Ivanom Sancinom in tenoristom, Karlom Markusom, gostom iz ZRN, oratorij Josepha Haydna „Letni časi“. Koncert so snemali tudi za televizijski program.

MARIBOR — Na razstavišču so 8. aprila odprli 5. sejno gostinstvo in gospodinske opreme, na katerem je razstavljalo nad 100 podjetij iz Jugoslavije. Ob odprtju so povedali, da je to prvi od letošnjih osmih sejmov na mariborskem razstavišču.

KRSKO — Tovarna papirja in celuloze se bori že leta za boljši finančni uspeh. Toda kljub borbam proizvaja še štiri leta — izgubo. Zato bodo poslegli po notranjih ukrepih, da bi povečali storilnost, da bi bilo čim manj zastojev. Delo v podjetju bo teklo neprekinjeno 24 ur na dan, v posameznih oddelkih pa bodo — po sklepu delavskega sveta — posebno pazili, da se bo resnično delalo 7 ur in pol.

LJUBLJANA — Pred kratkim je izšla prva kompleksna knjižna izdaja slovenskih plesov, ki je hkrati tudi priročnik za folklorne skupine. Naslov knjigi je „Plesat me pelji“, opisanih pa je nad sto plesov in zapisanih v mednarodni plesni pisavi (kinetografijski), zraven pa so tudi notni zapisi in besedila pesmi.

LJUBLJANA — Zveza komunistov Slovenije šteje sedaj 116.000 članov v okrog 5000 „osnovnih organizacijah“. Lani je bilo sprejetih 6.127 članov, kar je najnižja številka v zadnjih petih le-

tihi. In teh 6.127 članov je sprejela le ena tretjina „osnovnih organizacij“. Med novimi člani je bilo največ delavcev in dijakov, najmanj pa kmetov, le osem jih je zaprosilo za rdečo knjižico.

ANHOVO — Cementarna ima kar kronično izgubo, ki je tudi sedanja nova cena cementa ne bo odpravila niti ne dosti zmanjšala. Zvezni svet za cene je odobril 19-odstotno zvišanje cen. Zaradi letošnjih zvišanj cen naftnih derivatov bo treba znova spremeniti ceno in predstavniki Cementarne so že pripravljali predlog za nov sporazum o cenah.

KOPER — Koperski prošt Leopold Jurca je 11. aprila praznoval 75-letnico. Za to priliko so mu oblastniki za zasluge v boju istrskega ljudstva v dobi fašizma priredili slavnostno kosilo.

LJUBLJANA — Odbor sklada Borisa Kidriča je podelil letos 6 Kidričevih nagrad, 17 nagrad Sklada in 23 nagrad za izume in izpopolnitve. Med nagradenci so dr. Gorazd Kušej za življenjsko delo na področju pravnih znanosti, dr. Stojan Pretnar za življenjsko delo prava industrijske lastnine, dr. Jože Slivnik in dr. Andrej Ažman za vrhunske dosežke iz kemije, dr. Radislav Pavletič za vrhunske dosežke pri raziskovalnem delu o motorjih z notranjim izgorevanjem in dr. Anton Ramovš za vrhunske dosežke pri raziskovanju paleontologije in biostratigrafije. Odbor ni podelil nobene nagrade, menda zaradi omejenega števila, iz literarno-zgodovinskega področja.

LJUBLJANA — V Sloveniji bo že skoraj 60.000 traktorjev. Pa tudi vedno več je nesreč, ki jih povzročajo slabo poznanje vozila, prehitra vožnja in slaba opremljenost. Republiški svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu je poslal slovenskim občanom brošuro, ki naj bi bila traktoristom v pomoč in predlagal, naj bi po občinah izvedli predavanja o prednostih in nevarnostih pri uporabi traktorja. Ti tečaji pa se niso obnesli, bili so slabo obiskani, ker je bila priprava slabo izvedena. Marsikje pa ni bilo niti prav za izvedbo teh tečajev.

ČRNOMELJ — Rudnik Kanižarica je imel izgubo in je zaprosil slovensko elektrogospodarsko, naj prevzame sanacijo podjetja. Vzroki izgube so vdor vode in blata v rudnik, povečani stroški zaradi nadurnega in nedeljskega dela in preizkušnje cene komercialnega premoga.

LJUBLJANA — Najvišje letno odlikovanje — Jakopičovo nagrado — so 11. aprila podelili akademskemu slikarju in grafiku Borisu Jesihu.

20. OBLETNICA DOMA V CARAPACHAYU

Nedelja 4. maja je bil nadvse lep jesenski dan. Na dvorišču Doma, okrašenem z zelenjem in barvami, ki so ponos našega naroda, so se kmalu po 11. uri začeli zbirati rojaki iz bližnje in daljne okolice. Ob napovedani uri sta bili ob zvokih argentinske in slovenske himne dvignjeni zastavi v pozdrav.

Ker bi dvorana ne sprejela vseh udeležencev, je bila maša na lepo okrašenem športnem prostoru. Z msgr. Antonom Oreharjem sta sodelovala gg. Matija Borštnar in Janez Cukjati, ki skrbita za dušno pastirstvo v naši sredi. Msgr. A. Orehar je pri pridigi med drugim razvijal misli o naši zvestobi in ljubezni do vere in do naroda. Skupno petje, ki ga je spremljala na harmoniji lic. T. Žnidar, je navzoče še bolj pritegnilo k sodelovanju pri svetih daritvah.

Po maši je veliko gostov zasedlo pripravljene mize v dvorani in na dvorišču; bili so kmalu dobro postreženi. Vse prehitro je minil čas v medseboj-

UMRLI SO od 4. do 14. aprila 1980:

LJUBLJANA — Maks Prezelj, up. prof., 86; Kati Potrato, up. uč.; Karel Benič; Jože Simič, up.; Anton Zemljčič, up. klep. mojster; Ivanka Skolaris, 83; Barbka Jerglić r. Erman; Alojz Vratar, up.; Alojzij Žitnik, 89, up. prof.; Drago Nerima; Rudolf Vertnik, up. pek. mojster; Jože Baričević, up. sodnik Vrhovnega sodišča; Marjan Perpar, dipl. inž.; Franciška Serjak r. Gruden; Ignac Taškar, up.; Franc Cvelbar, up.; Mirolava Klanjšček r. Urbančič; Venčeslav Čopić, up. prof.; Marija Askere, 79; Zvonimir Sintič, filmski režiser; Maks Škrbec, up.; Marža Mlinar r. Zeman, 83; Leopoldina Bavdek, 91; Viktor Foederansperg, up. dipl. inž.; Anton Zidar; Valentin Poklenk; Stanislav Blatnik, up.; Hermina Robida, 73; Marko Poglič, up. steklarski mojster; Fani Samotorčan r. Povalej, prof. dr. Andrej Ažman, univ. prof. kemijske fizike; Franjo Frol; Vilma Kriznar r. Knobloch; Anton Vovk, up., koroski borec, 83; Martina Gindiciosi r. Švigelj; Olga Chladek r. Žizek, 95; Ciril Petan, up.

RAZNI KRAJI — Jože Ivša, gradbenik, Loče; Franc Habjan, up. Celje; Alojz Šribar, poštar, Krško; Marija Čanč r. Ručan, Velenje; Martin Pograjc, up., 86, Zalog; Anton Ribič, Celje; Tončka Ložar r. Ahlin, Bizovik; Alojzija Grabnar, Flegarjeva mama, 85, Motnik; Ludvik Turin, Sv. Lovrena na Dravskem polju; Ivanka Rakušček, 85, Kobarič; Franc Meglič, up., Tržič; Marija Jerman r. Sleave, 91, Naceva mama, Radomlje; Olga Glavač r. Robavs, Komenda; Alojz Celestina, 78, Dole pri Litiji; dr. Lojze Rot, Nova Gorica; Alojz Grašič, ključavničar, Kranj; Rajko Blazincič, Orešje na Bizeljskem, Marija Pintarič, Raka; Franc Šeme, Jakopov ata, 80, Slivnica pri Grosupljem; Stane Kovačič, up., Kranj; Franc Dovč, up. strojevodja, 80, Tomačevo; Jožica Vrbnjak r. Dornik, Lendava; Savo Hmelak, inž., Maribor; Mirko Kropar, Dravlje-Lj.; Pepca Ferbežar r. Šeme; Šmarje-Sap; Jože Jazbinšek, Kranj; Helena Hvalič r. Tušek, Kromberk; Bogdan Remic, Domžale; Pavel Šikovce, rudar, Zagorje; Franciška Pušnar, 89, Rozna dolina pri Novi Gorici; Ana Zupančič, up., Senja-Šumberk; Bruno Kompare, up., Ajdovščina; Alojzij Kramžar, up. izmenovodja, 94, Radeče; Alfonz Lindtner, up. učit., 83, Maribor; Ladislav Iglič, vrtnar, 79, Trbovlje; Franc Mlakar, up. cestni nadzornik, Žužemberk.

nem pogovoru, ko so začeli prihajati popoldanski gostje. Na povabilo po zvočniku so rojaki napolnili dvorano in se je kmalu začel kulturni program, ki ga je vodil Aleksander Pirc. Najprej so vsi navzoči zapeli pesem „Oče, mati, bratje in sestre“, nato je pozdravil predsednik Doma Jože Markež msgr. A. Oreharja in se mu zahvalil za dopoldansko opravljeno sv. mašo. Pozdravil je predsednika Narodnega odbora g. Miloša Stareta, predsednika Zedinjene Slovenije Boža Stariha, oba domača duhovnika, predsednike in zastopnike vseh Domov, ki so bili tokrat res lepo zastopani, in vse udeležence.

Pozdravil je posebej jeseniškega rojaka, svojega strica Jožeta Markeža, pravo gorenjsko korenino, ki je pred nekaj dnevi prispel iz domovine na obisk. Še posebej je pozdravil tiste rojake, ki na katerikoli način spremljajo naše slavje.

Na oder je bil nato povabljen govornik ob slavu 20-letnice g. Miloš Stare, katerega je občinstvo, ki je stopil na oder, pozdravilo s ploskanjem.

Pri nas ne sme biti negotovosti

Stare je izrekel najprej čestitke k 20-letnici Doma in se je zahvalil vsem, ki so ga zgradili iz ljubezni do slovenstva in v skrbi za pravo vzgojo svojih otrok. Nato je v glavnih potezih orisal svetovni položaj prav v tem času, ko obhajamo 20-letnico doma v Carapachayu. Primerjal je svet veliki šahovnici, na kateri predstavniki dveh svetov, svobodnega in komunističnega, delata poteze, ki bodo odločale o usodi narodov in držav. Glavni znak današnjega stanja je negotovost, ker nihče ne ve danes kaj bo jutri.

Nato je govornik prešel na položaj v Sloveniji, o katerem je dejal, da se tudi tam dogodki razvijajo v znamenju negotovosti, posebno še zaradi spremembe vodstva v državi.

Naslednje besede so bile namenjene predvsem mladim. Dokazoval jim je, da pri njih ne more in ne sme biti negotovosti. Njihova pot je bila začrtana pred 35. leti, ko so šli starši iz domovine preko Ljubelja v svet. Nič jih ni zlomilo. V Argentini so postavili družinske domove, začeli s šolami, slovensko mašo in postavili Domove skupnosti. Oni sami vedo, koliko žrtev je bilo treba, odpovedi in — ljubezni.

Govornik je poudaril, da imajo mladi danes kot sad truda in prizadevanja svojih staršev vse možnosti izobraževanja in uveljavljanja v argentinskem svetu. Naj ne podcenjujejo tega dejstva. Naravna vez pa nalaga mladim tudi dolžnost, da ostanejo zvesti slovenstvu in izpolnijo svoje zgodovinsko poslanstvo: utrjujejo naj s svojim zgledom ugled slovenskega naroda v svetu in se usposabljajo, da bodo Slovincem v domovini v oporo in pomoč, kadar jo bodo od njih potrebovali v tej ali oni obliki.

Govornik je pozval mlade naj izkažejo zahvalo svojim staršem za vse, kar so od njih prejeli s tem, da bodo nadaljevali njihovo delo in da bo ta Dom služil svojem pravega namenu še iz roda v rod.

Za prepričevalne besede je Miloš Stare bil deležen zahvale in odobravanja občinstva, ki je napolnilo dvorano do zadnjega kotička in z izredno pazljivostjo poslušalo govornika.

Sledilo je nekaj točk, ki so jih izvajali učenci in učenke. Mali zbor šole je ob spremljavi harmonike in piščalk zapel kar korajžno nekaj narodnih pesmi. Nato je predsednik povabil Jožeta Markeža iz Jesenic, da spregovori nekaj besed. 83-letni Jože Markež

se je najprej zahvalil za pozdrave, nato pa dejal: Vztrajajte v tujini, kakor bomo vztrajali mi doma! Obljubil je, da bo ponesel naše pozdrave v Slovenijo in da bo povsod pričal o našem lepem delu in vztrajnem prizadevanju. Navzoči so se dragemu gostu zahvalili z dolgotrajnim ploskanjem.

Vodja programa A. Pirc je napovedal naslednjo točko, ki so jo izvajali fantje in dekleta; bil je to prizor v dveh dejanjih „Primorska istrijska ženitev“, povzeta iz Valvazorjeve knjige. Prizor je bil zelo dobro izveden in se je občinstvo resnično zabavalo in nasmejal. Za zaključek je temu prizoru sledila pesem: „Kje so tiste stezi- ce...“, ki so jo zapeli vsi navzoči.

Mnogo gostov je ostalo še dolgo v razgovoru. Na oderu pa je začel igrati plesno glasbo Slovenski instrumentalni ansambel, ki je pritegnil predvsem mlade, da so se zavrteli.

Tako je bila končana zunanja proslava ob 20-letnici ustanovitve našega Doma. Notranje slavje se bo nadaljevalo v skupnem in poštvovalnem delu za napredek in dobro vse naše srenje. -ar.

SLOGA ustanavlja podružnico

Letos stopa Kreditna zadruga SLOGA v 26. leto svojega delovanja in v zadnji številki njenega glasila STIŠ smo brali, da ima vodstvo zadruge kar vrsto načrtov, ki naj bi jih izpeljalo v tem poslovnem letu.

Prvi takih korakov bo dogodek, ki je brez dvoma važen ne samo za združeno delovanje ampak za celotno našo skupnost v Buenos Airesu. SLOGA bo namreč konec tega meseca odprla svojo prvo podružnico in sicer v prostorih Slovenskega doma v San Martinu. Tako bodo naši rojaki iz San Martina in iz okoliških krajev imeli za drugo „še bolj pri roki“, bodisi da bodo vanjo vlagali denar, ali pa pri zadruzi iskali osebnih ali trgovskih posojil.

Ni dvoma, da pomeni taka krajevna podružnica v Velikem Buenos Airesu, kjer so razdalje velike, prometne zveze pa tudi dostikrat vse prej kot idealne — veliko ugodnost. Ljudje si bodo prihranili dolga potovanja in z njimi izgubljeni čas. Pa tudi umaknejo se na ta način morebitnim nevarnostim, ki jih taka potovanja z večjimi vsotami gotovine morejo predstavljati. SLOGA, katere članstvo raste iz meseca v mesec, je pri izpeljavi te zamisli gotovo računala tudi na to, da se bo ob novi podružnici še marsikdo pridružil zadruzi, Slovenski dom pa, ki bo svojim članom nudil to olajšavo, bo pa tudi gotovo dosegel, da se bodo mnogi še bolj svojemu krajevni Domu približali.

Vsak napredek kakršnekolikoli naših organizacij, pa najsi je ta tega ali onega značaja, pomeni rast za celotno našo skupnost. Zato je novi korak zadruge SLOGA vesel dogodek za nas vse.

SLOVENC V ARGENTINI

Osebnosti:

Krst: V cerkvi sv. Juda Tadeja v Ituzaingó je bil 3. maja krščen Luka Martin Klemenčič, sin Janka in ge. Rožice roj. Esih. Botrovala sta ga. Silvija Zupane in Lojze Klemenčič, krstil pa msgr. France Novak.

Srečnim staršem naše čestitke!

Bajke o „velikem možu“

Resda! Poznavavcu resničnega Josipa Broza se zdi vsa zdanja poplava obsmrtnega pisanja po časopisju malone vseh jezikov kot branje bajk o „velikem junaku“ o „velikem možu“ o „velikem intakodalje“... Bajke v različnih variacijah na enotno temo „Veliki Tito“. Bajke z zrnomo resnice in o-bilo domišljije. Zdi se kot kakšno tekmovanje za svetovno nagrado. Kakšno? Mar za mir? Svoboda? Za pravico do samosvoje biti posameznika? Za moralno zaščito otroka, mladostnika? Ali nemara le za nova razočaranja, nove poraze, nova podjarmljenja, nove potegavščine? Najsi bo tako ali drugače, ostaja dejstvo, da se skoro vse časni-karsko črnilo steka po isti strugi, in le malokje je najti koga, ki si upa sredi veletoka hvalnic zabresti proti toku.

Med temi redkimi (mar le potrjujejo pravilo?) smo zdaj že v drugo opazili buenosaireški angleški dnevnik Buenos Aires Herald. Že 19. februarja je v njem izšel članek Stalin's Yugoslav disciple (Stalinov jugoslovanski učenec). V njem navaja Boruska Viren stvaren pregled Titovega delovanja. Priznava sicer njegove uspehe, a v glavnem opozarja na samega Stalina vreden Titov krvniški postopek v pehanju na oblast in na izdajavsko utrjevanje ter izvajanje svojega krutega samodržstva. „Čez 20 odstotkov Jugoslovanov je bilo iztrebljenih kot posledica državljanske vojne,“ pravi Viren, in deset odstotkov se jih je umaknilo na Zahod.

Na dan pogreba, 8. maja, je nato Herald objavil James Neilsonovo mnenje pod naslovom The 'great Statesman' ('Veliki državnik'), v katerem meni pisec: Ciniki, ki so prepričani, da večina 'velikih mož' niso kaj drugega kot uspešni lopovi, se zdaj verjetno zaničljivo nasmihaajo hvalisavim ocenam rajnega Josipa Broza-Tita. Brez dvoma je bil Tito velik mož. Saj je njegovo veličino pravkar potrdila cela vrsta narodnih voditeljev, vključno demokrati, novo-fašisti, muslimanski prenapeteži in zakrknjeni boljševiki-revolucionarji. Odkar je odšel globoko obžalovani vodja Mao, še ni svet tako družno vzklikal kakemu umrlemu politiku. Če ni bil Tito izstopajoči velikan, obvladajoč svetovno pozorišče, nagneteno s pigmejci, kdo naj bi sicer bil?

Ogromno solza je bilo v tej zadnjih dneh prelilih po vladnih palačah. Oba generalna tajnika Zveze narodov sta imela njegovo smrt za „nepopravljivo izgubo“. Upati je, da bodo nekako prišli k sebi. Angleška kraljica je zatrdila, da je zelo žalostna. Jimmy Carter je obžaloval odhod „monumentalne figure“. Mehiški predsednik José López Portillo je opisal Tita kot „enega največjih mož v svetovni zgodovini“. Neki kubanski predstavnik je dejal, da je bil „eden najizrednejših, najzaslužnejših mož naše dobe“. Anwar Sadat je objavoval odhod „dragega prijatelja“. Margaret Thatcher je proglasila Tita za „velikega državnika“. Indira Ghandi ga je

nazvala „steber in vodnik“. V vojaško desničarsko vladanem Brazilu so plapolale zastave na pol droga, dasiravno so tu, prav kakor v mnogih drugih deželah drugačnega političnega mišljenja, kaj malo upoštevali Titova prizadevanja.

Sklepajoč iz vsega tega in iz tributov vseh konzultiranih v tej zvezi (Willy Brandt, Moammar Gadaffi in ducat drugih), je bil Tito srčno ljubljena osebnost, in novica, da je odšel v karoli čaka ateista po smrti, je dala znamenje za splošno žalovanje. Žal je bil Tito karkoli, samo ne prijazni stari očka, ki bi dajal povod takim hvalisavjem. Bil je surov množični morivec. Pot do svoje pomembnosti si je utiral z vsakršnim orožjem, ki mu je prišlo pod roke. A vse to mora dobro vedeti večina njegovih današnjih častilcev. Nikdar ni kazal najmanjšega spoštovanja do življenja, dobrobit ali dostojanstva nesrečnega, ki mu je križal pot. Niso bili njegovi sovražniki samo Hitlerjeve oborožene armade in Jožef Stalin. Mednje je vključenih na desetine tisočev njegovih lastnih rojakov, mož in žena, ki jih je pobil, ker je menil, da bi mogli ovirati njegove načrte. Če stoji danes tako visoko, je to zato, ker stoji na gori njihovih trupel.

Poleg tega je bil Tito tudi šušmarški vladar. Kljub na splošno sproščeni življenjski ravni, je danes Jugoslavija v svojem bistvu kar čedna zmešnjava: revščina je na široko razpredena, razlika med dohodki najbogatejših in najrevnejših v deželi ima le malo sebi enakih primerov v Evropi, državni dolg

sega v vrhunska števila, da bi se ob njih celo kapitalist razjokal. Še huje: Zapustil je očitno majav politični sistem, kar je pričakovati v deželi, kateri je mož tiransko vladal skozi petin-trideset let. Svoboda je še zmeraj podrejena muhavostim režima in le-ta se skuša usmerjati po nespametni logiki marksizma. Lahko da je bila Jugoslavija pod Titom rešena vezanosti na komunistični blok, a Jugoslavija je bila vse, le ne rešena Tita. Kdor se mu je upal upreti, je bil odstranjen ali je leta dolgo hiral v kaki vlažni ječi. Vse to je splošno znano. Kljub temu prihaja še zmeraj cela poplava počastitev.

Zakaj? Večina sožalij je brez dvoma hlinjenih, obredna hinavščina, spremljevalka vseh vodij, ki zapuščajo oblast po naravni smrti in ne po državnem udaru. Vendar to ne pojasni zajetnega obsega. Tudi ne dejstva, da povzroča Titova smrt veliko zaskrbljenost med NATO-tvorci ob zavesti, da je Jugoslavija ena držav, manj važnih po tem, kar počno, kot po njih opredeljenosti. Pravtako je NATO-članica neprijetna misel, da bi mogla Jugoslavija vzdolž svoje jadranske obale biti vključena v Varšavski pakt. A navadno se celo do obupa zaskrbljeni ljudje ne čutijo dolžni koptičiti hvalo posameznikom, kadar le-ti predstavljajo vse, kar oni mrzijo.

Nemara bo to množestveno žalovanje za „velikim možem“ postalo tako neudržljivo, da bo kake tenkočutneže gnalo stvoriti nove „velike moze“ iz kogar koli bi bil ravno pri roki. In to čeravno bi bil prizadeti tako neobetajoč

kot kakega Tito mrko življenje in nje-ga krvičeljni vzpon. Mnogi resnično žele verjeti, da je bil ta mož udovoljiv deželni odličnjak s fotografij, mož katerega edina nepremagljiva strast je bila streljati divjad in ne-tako-divje živali. Svoje vednost o njegovih podlih zločinah in o povzročenih veliki bedi skrbno brišejo iz spomina, vse dokler ne ostane samo še junaški partizan, zoperstavljajoč se nacistom — ne pa, seveda, svojim rojakom — in vodja 'neopredeljenega' gibanja s svojimi državniškimi nasveti, čeprav je 'neopredeljeno' gibanje odločno protizadpadnjaško in mu ni ne do demokracije ne do svobode.

Zdi se, da podlegajo sicer jasnovidni ljudje želji položiti na pedestal izbrano grščice svojih hvalnic, opozarjajoč s tem nase v upanju, da bodo morda drugi storili nekoč isto zanje. Vendar, joj! Komunisti se navadno odrekajo tisti igri. Kadar umre kak nekomunistični vodja, se nespoštljivo spominjajo njegove „imperialistične“ preteklosti in si prizadevajo s ponižanji. Medtem ko družji Zahod svoj glas z Vzhodom v tarnanju za 'velikimi držav-niki' kot za Titom in Maom, ni najmanjše verjetnosti, da bi Vzhod storil isto, če bi naprimer umrl na svojem položaju general Augusto Pinochet, da si je ta neprimerno človekoljubnejši kot so oni.

Tako lušči Buenos Aires Herald resnico iz debelih lupin umišljenih bajk. A precej verjetno je, da bo tudi topot ostal ta poskus — z našim in še kakim redkim vred — glas vpjočega v pušča-vi gluhih ušes.

Slovenska hiša

1. junija 1980 - Ob 16. uri

Spominska proslava

OBVESTILA

SOBOTA, 17. maja:

V Slovenski hiši tekmovanje Kdo ve — kdo zna? v priredbi Sloge. V Našem domu v San Justo članska večerja in sprejem novih članov.

NEDELJA, 18. maja:

19. obletnica blagoslovitve Slovenske-

Mednarodni teden

V VARŠAVI so se to sredo 14. in četrtek 15. sestali predsedniki držav sovjetskega bloka. Zborovanje je vodil Brežnjev. Na njem naj bi se rdeči voditelji pomenili o „zmanjšanju napetosti in razorožitve Evrope“.

NIKARAŠKI notranji minister „komandant“ Borge je objavil, da bodo v teku treh let v Nikaragvi občinske in splošne volitve. Bivši član revolucionarne junte Alfonso Robelo je svaril pred sovjetsko intervencijo v državi. Govoril je na zborovanju Nikaraškega demokratskega gibanja, kjer so pristajali te stranke razvijali plakate z napisom: „Nočemo komunizma“ in „Ven, Kubanci, iz Nikaragve“.

na DOM
SAN JUSTO

17. maja — članska večerja in sprejem novih članov ob 21. uri

Sporočilo

Odbor Počitniškega doma dr. Hanželčiča sporoča, da je Počitniški dom na voljo Slovincem tudi izven glavne sezone. Prijaviti se je treba odboru Počitniškega doma (Ramón Falcón 4158, 1407 Buenos Aires) ali se v nujnih primerih zglasiti pri oskrbnici doma gospej Mariji Pirc v Doloresu. Hrane izven sezone Počitniški dom ne more nuditi, pač pa je gostom na voljo kuhinja. — Oskrbnina z uporabo kuhinje znaša za odrasle osebe 10.000 za en dan, za otroke do 12. leta pa znaša polovico te vsote. —

ga doma v San Martinu. Celodnevna prireditev. Občni zbor Zavetišča dr. Rožmana ob 10. uri v Slovenski hiši.

SREDA, 21. maja:

Sestanek Lige žena in mati v San Martinu.

SOBOTA, 24. maja:

V Slovenski hiši redni pouk srednješolskega tečaja ob 15. uri.

V Našem domu v San Justo krstna predstava melodičnega orkestra.

V Slovenskem domu v San Martinu ob 20. uri otvoritev podružnice zadruga Sloga.

V nedeljo, 25. maja 1980

Žegnanje pri Mariji Pomagaj

Slovenska hiša, Ramón Falcón 415, Capital

S p o r e d :

- ob 11.30 somaševanje dušnih pastirjev. Pel bo "Gallus"
- ob 12.30 kosilo
- ob 15.00 poročilo o delovanju in življenju Slovenske hiše, nato pa film o glavnih dogodkih našega življenja v letu 1979 in 1980
- ob 16.00 pete litanije Matere božje s posvetitvijo in blagoslovom. — Lepo vabljeni!

Slovenski dom v San Martinu

vabi vse Slovence in Slovenke na

PROSLAVO 19. OBLETNICE
BLAGOSLOVITVE DOMA

ki bo v nedeljo, 18. maja

Spored: ob 11.30 bo msgr. Anton Orehar daroval sv. mašo v kapeli presv. Srca ob 13. skupno kosilo ob 15.30 akademija s sodelovanjem šole, gledališkega odseka, članic SDO in članov SFZ ter mladinskega pevskega zbora. Govori: prof. Tine Vivod.

Po akademiji: družabna prireditev ob zvokih orkestra "ZLATA ZVEZDA" (bivša "Planika")

V SOBOTO
17. MAJA
OB 15. URI

KDO VE - KDO ZNA

MLADINSKO NAGRADNO TEKMOVANJE V ZNANJU

VSTOP PROST
VABI "SLOGA"

24. MAJA

OB 21. URI

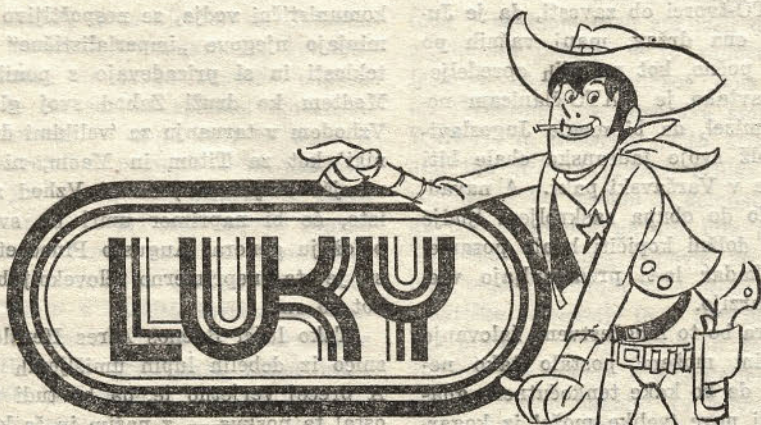
KRSTNA PREDSTAVA ORKESTRA

MELODIJA

Rezervirajte si pravočasno omizje na T. E. 651-1760 od 15. do 18. ure

NAŠ DOM Hipólito Yrigoyen 2756 SAN JUSTO

GOSPODINJSKI APARATI • ZVOČNE NAPRAVE •
LASTEN UVOZ • POHIŠTVO • DEKORACIJE

- Avda. Hipólito Yrigoyen 8854, LOMAS DE ZAMORA, T. E. 243-2291/3058
- Laprida 398, LOMAS DE ZAMORA, T. E. 243-6060
- Ruta 205, nasproti postaje EZEIZA, T. E. 295-1197
- Avda. 25 de Mayo 136, C. SPEGAZZINI

NEDELJA, 25. maja:

Žegnanje pri Mariji Pomagaj v Slovenski hiši.

SOBOTA, 31. maja:

V Slovenskem domu v San Martinu „Ples nad oblaki“ v priredbi SDO in SFZ v San Martinu.

V Slovenski hiši nadaljevanje Filozofskega ciklusa predavanj dr. Milana Komarja. Pričetek ob 16. uri v mali dvorani.

NEDELJA, 1. junija:

Spominska proslava padlim junakom v Slovenski hiši.

SREDA, 4. junija:

Spominski sestanek Zveze slov. mater in žena v Slovenski hiši ob 17 uri. Pripravlja g. Andrej Mele.

Prof. dr. JUAN
JESUS BLASNIK

specialist za ortopedijo
in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pritličje
Capital Federal
Tel. 393-3536

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17. do 20. Zahtevati določitev
ure na privatni telefon 666-4366.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pritličje, pisarna 2
Tel. 35-8827

S F Z

SAN MARTIN

S D O

pripravljata

V SOBOTO, 31. MAJA OB 21. URI

v prostorih Slovenskega doma v San Martinu

PLES NAD OBLAKI

Sodeluje orkester "ZLATA ZVEZDA" (bivša "Planika")

Prinesite s seboj padala!

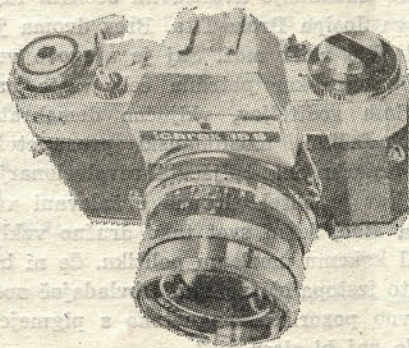
KREDITNA ZADRUGA SLOGA Z.O.Z.

OTVORITEV ZADRUŽNE PODRUŽNICE
V SLOVENSKEM DOMU — SAN MARTIN

Calle Córdoba 129 — 24. maja ob 20. uri

Vsi člani zadruga iz San Martina in okoliških krajev, kakor tudi vsi, ki se za zadrugištvo in gospodarstvo zanimajo — prisrčno vabljeni ! !

V SLOGI JE MOČ!

Naš Dom San Justo

V nedeljo, 18. t. m.

ob 10. uri — začetek

FOTOGRAFSKEGA
TEČAJA

Vabljeni tudi nečlani
Našega doma

Po daljši trpljenja polni bolezní je 10. maja 1980 našel svoj večni mir naš dragi, dobri gospod

Čarman Franci

baletnik, mimik in koreograf
v Teatro Argentino de La Plata

Buenos Aires, Banfield, San Justo, Ljubljana

Priatelj

ESLOVENIA LIBRE

Editor y director: Miloš Stare

Redacción y Administración:

Ramón L. Falcón 4158

1407 Buenos Aires

Argentina

T. E. 69-9508

Uredniški odbor:

Miloš Stare, dr. Tine Debeljak,

Slavimir Batagelj in Tone Mizerit

Correo Argentino Central (B)	FRANQUEO PAGADO
	Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA
	Concesión N° 3824
Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 24.576	

Naročnina Svob. Slovenije za 1. 1980: za Argentino \$ 78.000.—, pri pošiljanju po pošti \$ 78.000.—, ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 40 USA dol., obmejne države Argentine 35 USA dol., Avstralija 60 USA dol., Evropa 43 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 35 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101, Buenos Aires, T. E. 33-7213.

KREDITNA ZADRUGA

"SLOGA" z.o.z.

BME. MITRE 97

RAMOS MEJIA

T. E. 658-6574

URADNE URE:

PONEDELJEK, SREDA IN PETEK
OD 15. DO 19. URE.

ROKOMETAŠI KOLINSKE-SLOVANA so 8. aprila v aprilu v Zagrebu odstranili z zmago nad Medveščakom še zadnjo oviro in osvojili naslov državnega prvaka. Kolinska-Slovan je 30 let po ustanovitvi rokometne sekcije osvojila kot prva slovenska ekipa jugoslovansko državno prvenstvo v tej športni panogi. Ekipo Kolinske so sestavljali Brglez, Bolha, Mahne, M. Bojović, V. Bojović, Repina, Gorišek, Mejavšek, Doblekar, Krivokapić in Ravlić.